

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Lenky Severové a soudkyně Mgr. Daniely Teterové a JUDr. Ilony Lövyové ve věci

žalobců: a) **EKOBAU INVEST a. s.**, IČO 26820897
sídlem Podolská 156, 747 41 Hradec nad Moravicí

b) **Mgr. Zbyněk R.**, narozený dne xxx
bytem xxx

oba zastoupeni advokátem Mgr. Petrem Vaňkem
sídlem Sokolská tř. 21, 702 00 Ostrava 1

proti
žalované: **Česká republika - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**,
IČO 69797111
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2-Nové Město

o náhradu škody a o zaplacení nemajetkové újmy

k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 22. 7. 2019,
č. j. 7 C 22/2019-98

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se v napadené části, tj. v odstavci I. výroku, **potvrzuje**.
- II. V odstavci III. výroku se rozsudek okresního soudu **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci b) na nákladech řízení 30.067 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku zástupci žalobce b).

- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci b) na nákladech odvolacího řízení 4.114 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku zástupci žalobce b).
- IV. Odvolací řízení o odvolání žalované do odstavce IV. výroku se **zastavuje**.
- V. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni a) na nákladech odvolacího řízení 545 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku zástupci žalobkyně a).

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud závázal žalovanou zaplatit žalobci b) částku 70.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9 % ročně z částky 70.000 Kč od 15. 11. 2018 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku (odstavec I. výroku), žalobu ohledně povinnosti žalované zaplatit žalobci b) částku 130.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9 % ročně z částky 130.000 Kč od 15. 11. 2018 do zaplacení zamítl (odstavec II. výroku), žalovanou závázal zaplatit žalobci b) náhradu nákladů řízení ve výši 30.975 Kč k rukám zástupce žalobce b) do tří dnů od právní moci rozsudku (odstavec III. výroku) a žalobkyni a) uložil povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 465 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (odstavec IV. výroku).
2. Proti odstavci I., III. a IV. výroku podala žalovaná odvolání, kterým se domáhala změny rozsudku tak, že žaloba vůči žalobci b) bude zcela zamítnuta. Žalovaná namítala, že rozhodnutí okresního soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 122/2012 uvedl, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb., jenž je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jenž tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního stíhání, a především z dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namístě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. Výše případného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. K upřesnění těchto závěrů došlo rozsudkem NS ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, zveřejněným pod č. 67/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, v němž bylo uvedeno, že výše zadostiučinění podle § 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy. Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění. V každém případě je primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka. Je tedy na žalobci, aby provedl v rámci žaloby srovnání s jinými případy odškodňování nemajetkové újmy vzniklé v důsledku porušení stejných práv, a není-li jich, pak i porušení jiných práv, bude-li zřejmé, že oba případy vykazují pro rozhodnutí soudu významné množství jednotících prvků. Bez tohoto srovnání zpravidla nebude

možno učinit závěr, že právě žalobcem požadovanou částku lze považovat za přiměřené zadostiučinění, a za přiměřené zadostiučinění bude možno považovat konstatování porušení práva podle § 31a odst. 2 OdpŠk. Žalobce b) sám ve svém žalobním návrhu neprovedl srovnání s případem, který by se v podstatných znacích shodoval s jeho případem náhrady nemajetkové újmy. Z tohoto pohledu pak nebylo možno učinit závěr o tom, že žalobcem b) požadovanou částku by bylo možno považovat za přiměřené zadostiučinění. Soud sám pak provedl srovnání projednávaného případu s jinými obdobnými, které se dle něj v podstatných znacích shodují (nicméně žalovaná se domnívá, že se nejednalo o případy, které by se v podstatných znacích shodovaly). V dané věci trestní stíhání nebylo déletrvajícím, nebylo vedeno bezdůvodně, když žalobce b) byl zproštěn pouze z důvodu neprokázání úmyslné formy zavinění, zásah do osobnostní sféry nebyl dle žalované žalobcem b) prokázán v takové intenzitě, která by založila povinnost žalované k satisfakci v peněžitém plnění. Z těchto důvodů je napadený rozsudek nesprávný.

3. Žalobci ve vyjádření k odvolání navrhli potvrzení napadeného rozsudku v části dotčené podaným odvoláním jako správného. Žalobce b) naprosto odmítá, že by si sám způsobil či přivodil trestní stíhání, nebo že by snad trestní stíhání bylo byt' jen částečně důvodné, pouze se nepodařily objasnit všechny okolnosti prokazující vinu. Vyjma státního zástupce OSZ v Novém Jičíně, měly ostatní orgány činné v trestním řízení, tj. policie ČR v Novém Jičíně, OS v Novém Jičíně i Krajský soud v Ostravě, na věc jasný pohled [Policie ČR v Novém Jičíně případ dvakrát odložila jako nedůvodný a až po písemném pokynu státního zástupce OSZ byla věc doslova donucena trestně stíhat. Ze závěru usnesení KS v Ostravě ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 To 377/2017-945, plyne, že obžalovaní - žalobci a) a b) nebyli vedeni snahou někomu způsobit škodu či někoho obohatit, ale chtěli zajistit realizaci stavby poté, co se objevily problémy co do vhodnosti pozemku určeného k výstavbě . . . , což by bylo bezesporu ve prospěch poškozených. Od počátku se jednalo o civilní kauzu, o nárok z vadného plnění, který žalobce b) od počátku řešil ve snaze vyjít smluvní straně vstříc, bylo jasné, že se jedná o právní věc, která tzv. nemá co dělat před orgány činnými v trestním řízení]. Konstatování žalované, že stíhání nebylo zcela nedůvodné, je absolutně jdoucí proti závěrům orgánů činných v trestním řízení (vyjma OSZ v Novém Jičíně) a toto nesprávné tvrzení žalované má za cíl pouze nedůvodně snížit částku finančního plnění, kterou žalobci b) přiznal okresní soud. Pokud žalovaná uvádí, že neprokázání úmyslné formy zavinění je důvodem pro závěr, že trestní stíhání žalobce b) nebylo nedůvodné, je takový závěr zcela mylný a vytržený z kontextu souvislostí celé trestní kauzy. Naopak žalobci b) se podařilo vysvětlit soudu, že jeho trestní stíhání bylo od počátku zjevně nedůvodné, což zvyšuje intenzitu zásahu do osobnostních práv žalobce b). Výši odškodnění odůvodňuje samotná skutečnost, že se od počátku o žádnou trestní věc nejednalo. Přesto byl žalobce b) nedůvodně stíhán pro trestný čin, dokonce zločin, podvodu, s trestní sazbou od 2 do 8 let; bylo mu vytýkáno, že se trestního jednání dopustil jako podnikatel, takže mu reálně hrozilo uložení trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu podnikatelské činnosti, což by znamenalo ukončení jeho podnikatelské činnosti a ztrátu možnosti obživy. Jelikož žalobce b) je předsedou představenstva EKOB AU INVEST a.s., jednatelem společnosti Moravská Bašta s.r.o., jednatelem Brněnské Terasy spol. s r.o., a podniká jako OSVČ, musel by všechny tyto činnosti ukončit, přičemž se jedná o jeho jediný zdroj obživy, v době trestního stíhání jeho dcery studovaly a byly na něj odkázány výživou. Poškození v trestním řízení po žalobci b) požadovali, aby jim v případě odsouzení uhradil škodu, se kterou se přihlásili ve výši 2.160.495,60 Kč, takže žalobci b) hrozilo vyjma odsouzení a uložení trestu, rovněž uložení povinnosti zaplatit částku přesahující 2 miliony Kč. Trestní stíhání trvalo od června 2016 do 23. 2. 2018, takže se nejednalo o krátké řízení. Ačkoliv se nevedlo trestní řízení pro trestný čin násilného charakteru, žalobce b) byl donucen podrobit se úkonům, a to do policejní databáze strpět odebrání otisků prstů, strpět pořízení fotografií své osoby, strpět odevzdání biologického vzorku pro účely databáze DNA, to vše za situace, kdy žalobce b) byl stíhán pro jednání, které bylo absurdně považováno za trestně právní. Žalobce b) je osobou netrestanou, která rozhodně nepáchá trestnou činnost, jedná se o osobu podnikající, má manželku a dvě děti a žije spořádaným životem. Na žalobce b) negativně

působilo vše, co s trestním řízením souviselo. V trestní věci byli jako svědci vyslechnuti zástupci města Štramberk, které bylo pro žalobce b) obchodním partnerem. Stejně tak byli vyslýcháni jako svědci spolupracovníci žalobce b) ze společnosti EKOB AU INVEST a.s., což sebou přineslo to, že se trestní věc probírala tzv. uvnitř společnosti na poli pracovním. Žalobce b) měl zdravotní potíže související s vysokým tlakem, které se prohloubily vedením trestního stíhání. Všechny výše uvedené okolnosti rozhodně neodůvodňují jako formu satisfakce pouhou omluvu. Soud prvního stupně provedl požadované porovnání této kauzy s kauzami jinými. O porovnání kauzy se rovněž snažil žalobce b), když uvedl jiné právní věci, v nichž bylo přiznáno finanční zadostiučinění. Námitky žalovaného jsou v tomto směru zcela nedůvodné. Je třeba si uvědomit, že žádná trestní věc není shodná s jinou a že vždy půjde o porovnání okolností, které se mohou shodovat a které naopak mohou působit až jako „neporovnatelné“. Soud prvního stupně porovnání provedl v části 39 a na to navázal v části 40 vysvětlením, proč přiznal částku ve výši uvedené v rozsudku.

4. V podání ze dne 20. 11. 2019 žalovaná souhlasila s projednáním odvolání bez nařízení jednání, dále se vyjádřila, z jakého důvodu považuje za správné označení žalované Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR, za kterou jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových a dále uvedla, že odvolání do odstavce IV. výroku bere zpět.
5. V souladu s § 207 odst. 2 o. s. ř. bylo odvolací řízení od odvolání žalované do odstavce IV. výroku zastaveno.
6. O náhradě nákladů odvolacího řízení mezi žalobkyní a) a žalovanou bylo rozhodnuto dle ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 146 odst. 2 věta první o. s. ř., kdy žalovaná zavinila (zpětvzetím odvolání), že odvolací řízení mezi žalobkyní a) a žalovanou bylo zastaveno a vznikla jí povinnost uhradit žalobkyni a) náklady odvolacího řízení ve výši 545 Kč. Tato částka představuje odměnu za jeden úkon právní služby - vyjádření k odvolání dle ustanovení § 7 bod 1 vyhlášky z částky 465 Kč, která představovala tarifní hodnotu pro výpočet odměny [odvolání žalované směřovalo do odstavce IV. výroku, kterým bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení mezi žalobkyní a) a žalovanou], sníženou podle § 11 odst. 2 písm. c) vyhlášky o jednu polovinu, tj. 150 Kč, 300 Kč náhradu hotových výdajů advokáta za výše uvedený úkon právní služby dle ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., a 95 Kč 21% DPH.
7. Po zjištění, že odvolání bylo podáno osobou oprávněnou, je včasné a přípustné, přezkoumal odvolací soud rozsudek v napadené části, tj. v odstavcích I. a III. výroku dle ustanovení § 212a odst. 1, 3 a 5 o. s. ř. se závěrem, že odvolání není důvodné. V souladu s § 214 odst. 3 o. s. ř. bylo o odvolání rozhodnuto bez nařízení odvolacího jednání.
8. Okresní soud z důkazů provedených v řízení učinil správná skutková zjištění, tato skutková zjištění odvolací soud přejímá a plně na ně odkazuje, když ani žalovaná správnost těchto skutkových zjištění v odvolání nenamítala.
9. Okresní soud na zjištěný skutkový stav aplikoval správná ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. a citoval přílehlavou judikaturu. V daném případě bylo nesporné, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí (tj. rozhodnutí, kterým bylo zahájeno trestní stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu), mezi účastníky byl spor o to, zda žalobci b) náleží zadostiučinění a v jaké výši.
10. Ustanovení § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. je norma s relativně neurčitou hypotézou, vyžadující, aby soud s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého individuálního případu sám vymezil okolnosti významné pro určení výše náhrady. Přitom je dle judikatury třeba vzít v úvahu kritéria, která se v takových případech zpravidla vyskytují a která zpravidla mají vliv na rozsah způsobené újmy, a tím i na výši případného zadostiučinění; tato kritéria formuloval Nejvyšší soud ČR v rozsudku ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, jedná se o kritéria, která uvedl, vysvětlil a správně posuzoval v napadeném rozsudku okresní soud, a to: 1) povaha věci, 2) délka trestního řízení a 3) následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené

osoby. Vedle toho je třeba podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Těmi jsou dle výše uvedeného rozsudku Nejvyššího soudu ČR zejména okolnosti vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, projevující se například ve zjištění, že trestní stíhání bylo proti poškozenému zahájeno zjevně bezdůvodně nebo dokonce s cílem jej poškodit (v takovém případě bude poškozený zahájení trestního stíhání vnímat obzvlášť úkorně). Jsou jimi také okolnosti zahájení trestního stíhání předcházející, popřípadě trestní stíhání poškozeného provázející, vedoucí k závěru o podílu poškozeného na tom, že proti němu bylo trestní stíhání zahájeno, popřípadě, že proti němu bylo ve vedení trestního stíhání pokračováno, aniž by bylo lze uzavřít, že si trestní stíhání zavinil sám. Je třeba rovněž zohlednit důvody, pro které k zastavení trestního stíhání, nebo zproštění obžaloby došlo. Přitom je třeba vycházet z toho, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. V konečném důsledku musí výše soudem přiznaného zadostiučinění odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích (poměřovaných zejména s ohledem na uvedená kritéria) shodují, tedy výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném (viz výše zmíněný rozsudek Nejvyšší soud ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).

11. Okresní soud provedl tohoto hodnocení, tedy 1. povahu věci, 2. délku trestního řízení a 3. následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře žalobce b), když v podrobnostech odvolací soud zcela odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku (body 34, 35 a 36 odůvodnění).
12. Při hodnocení **povahy trestní věci** okresní soud správně uvedl, že proti žalobci b) bylo vedeno trestní řízení za trestnou činnost, v důsledku níž měl jako předseda představenstva společnosti EKOBAN INVEST a.s. za tuto společnost podepsat kupní smlouvu v postavení prodávajících s manžely Tomášem K. a Alenou K. v postavení kupujících, kterým měl způsobit škodu ve výši 551.600 Kč. Žalobce b) byl stíhán pro zločin podvodu podle § 209 odst. 1, písm. d) trestního zákoníku, za který mu hrozil trest odnětí svobody v délce od 2 do 8 let a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu podnikání. Žalobci b) rovněž hrozila povinnost nahradit škodu ve výši přesahující 2.160.000 Kč manželům K. Okresní soud zcela správně uvedl, že trestní stíhání žalobce b) bylo vedeno pro trestný čin podvodu, existovala zde možnost uložení vysokého trestu odnětí svobody a případné společenské odsouzení, což zvýšilo intenzitu obav, které žalobce b) v průběhu trestního řízení prožíval, jinými slovy povaha trestného činu kladeného žalobci b) za vinu nepochybně zvýšila intenzitu, s jakou žalobce dané trestní řízení vnímal. Žalobce b) byl ohrožen i úhradou způsobené škody, což rovněž zvýšilo intenzitu, s jakou dané trestní stíhání vnímal; v návaznosti na případnou náhradu škody, měl obavy z budoucnosti, a to v souvislosti s jeho podnikáním a zajištěním členů rodiny, kteří na něj byli odkázáni výživou (viz dále).
13. Při hodnocení **délky trestního řízení** okresní soud správně za počátek trestního řízení označil den, kdy bylo žalobci b) doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání, tj. den 29. 6. 2016, za konec trestního řízení správně označil den 23. 2. 2018, kdy nabylo právní moci usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým bylo zamítnuto odvolání státního zástupce proti zprošťujícímu rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 29. 8. 2017, č. j. 1 T 159/2016-875. Jedná se tedy o dobu jednoho roku a necelých osmi měsíců, po kterou trval zásah do osobnostních složek žalobce b). Okresní soud rovněž poukázal na to, že tomu předcházelo usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce b) ze dne 11. 5. 2016, které bylo na základě jeho stížnosti zrušeno jako nezákonné.
14. Třetí kritérium, tj. **kritérium následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře**, umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby (morální narušení osobnosti - integrity - poškozeného v době trestního stíhání a narušení její profesní, soukromé, popřípadě i jiné sféry života), které mohou být umocněny či zmírněny

v důsledku objektivních skutečností daného případu formulovaných v předchozích dvou kritériích. Co se týče následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, v řízení byla prokázána tvrzení žalobce b), že prožíval značný stres, trpěl nespavostí, pocity nespravedlnosti a zmaru. Trestní řízení působilo negativně rovněž na zdravotní stav žalobce b), který trpí hypertenzí a arytmií, když stres tyto nemoci zhoršuje. Trestní stíhání nesl jako osoba bezúhonná a nikdy netrestaná. Žalobce b) musel do policejní databáze uložit své otisky prstů, sdělit výšku, váhu, barvu očí, strpět pořízení fotografií, odevzdat biologický vzorek DNA. Jako předseda představenstva společnosti byl vystaven tlaku a negativní pozornosti spolupracujících firem a obchodních partnerů. S ohledem na své podnikání trest v podobě zákazu činnosti by pro něj byl likvidační. Tato skutečnost spolu s hrozící vysokou náhradou škody vyvolávaly u žalobce b) a osob na něj odkázaných výživou existenční obavy. Trestní stíhání žalobce b) nebylo medializováno, nebyl stíhán vazebně.

15. Odvolací soud shrnuje, že v řízení byl prokázán dopad probíhajícího trestního stíhání do osobního, rodinného a společenského života žalobce b). Tyto následky trestního stíhání byly v daném případě umocněny povahou věci (ohrožení vysokou trestní sazbou a náhradou škody ve výši přesahující 2.160.000 Kč) a délkou trestního řízení, dobou jednoho roku a necelých osmi měsíců, po kterou byl žalobce b) vystaven obavám z vysokého trestu odnětí svobody.
16. Při úvaze o přiměřené formě zadostiučinění okresní soud správně přihlédl rovněž k tomu, že žalobce b) s orgány policie od počátku ochotně spolupracovat, podával podrobná vysvětlení vzniklé situace kolem prodeje pozemku manželům K., v řízení se bránil podáváním opravných prostředků, trestní stíhání si nezavinil sám.
17. Při úvaze o přiměřené formě zadostiučinění okresní soud rovněž zohlednil, že trestní stíhání vůči žalobci b) nebylo vedeno důvodně. Žalobce b) byl soudem zproštěn obžaloby z důvodu, že skutek mu kladený za vinu, není trestným činem pro absenci subjektivní stránky, přičemž odvolací soud ve svém usnesení, kterým zamítl odvolání státního zástupce uvedl, že nebyl prokázán podvodný úmysl obou obžalovaných, provedeným dokazováním bylo prokázáno, že obžalovaní nebyli vedeni snahou někomu způsobit škodu či někoho obohatit, ale chtěli zajistit realizaci stavby poté, co se objevily problémy co do vhodnosti pozemku určeného k výstavbě tak, aby tato byla provedena s přihlédnutím k objektivním potížím ve sjednaném termínu a bez podstatných závad. Zavázali-li se obžalovaní v kupní smlouvě a ve smlouvě o dílo k prodeji nemovitosti a následné výstavbě rodinného domu, při nedostatečné znalosti zasažení pozemku předchozí skládkou komunálního odpadu, nelze v takovém jednání spatřovat podvodné jednání spočívající v uvedení poškozených v omyl. Spor mezi manželi K. a žalobcem a) byl typicky občanskoprávního charakteru a toto řízení běželo souběžně s trestním řízením u Okresního soudu v Opavě.
18. Ze shora uvedeného plyne, že odvolací námitka žalované, že trestní řízení nebylo déletrvajícím, nebylo vedeno zcela bezdůvodně, když trestní soud shledal pouze znaky nedbalosti vědomé, zásah do osobnostní sféry žalobce b) nebyl prokázán v takové intenzitě, která by založila povinnost žalované k satisfakci v peněžitém plnění, není důvodná.
19. Odvolací soud souhlasí s tím, že s ohledem na shora uvedené skutečnosti poskytnutí zadostiučinění žalobci b) toliko ve formě konstatování nezákonného rozhodnutí spolu s poskytnutou omluvou nelze považovat za dostatečnou satisfakci.
20. Za účelem přiměřenosti zadostiučinění, jež by mělo odpovídat výši zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují, provedl okresní soud v souladu s judikaturou porovnání shody a odlišností obdobných případů a výsledky promítl do úvahy o přiměřenosti přiznaného zadostiučinění.
21. Žalobce b) v řízení před okresním soudem uváděl, že požadovanou částku 200.000 Kč stanovil na základě rozhodnutí Okresního soudu v Ostravě sp. zn. 57 C 271/2017, v rámci které se poškozený, který byl původně stíhán jako veřejný činitel, domáhal nemajetkové újmy za zásah do osobnostních

práv 200.000 Kč, žalovaná mu mimosoudně plnila 96.200 Kč a soud prvního stupně mu přiznal zbývajících 103.800 Kč. V tomto případě šlo o trestní stíhání veřejného činitele za trestný čin spojený s výkonem jeho povolání na Magistrátu v Ostravě a jeho věc byla medializována, na druhou stranu byl ohrožen trestní sazbou „pouze“ do tří let.

22. Ze shora uvedeného plyne, že není důvodnou odvolací námitka žalované, že žalobce b) sám v žalobě neprovedl srovnání s případem, který by se v podstatných znacích shodoval s jeho případem.
23. Okresní soud provedl komparaci případu žalobce b) s již pravomocnými rozsudky, které jsou uvedeny v bodě 39 odůvodnění jeho rozsudku, přičemž odvolací soud zcela souhlasí s jeho úvahami, na které pro stručnost odkazuje.
24. Ze všech výše uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek potvrdil v části dotčené odvoláním žalované, tj. v odstavci I. výroku dle ustanovení § 219 o. s. ř., neboť okresním soudem přiznaná částka 70.000 Kč žalobci b) odpovídá učiněným skutkovým zjištěním.
25. Pokud jde o výpočet nákladů řízení, okresní soud při svém výpočtu pochybil toliko ve vztahu k paušální náhradě hotových výdajů, když přiznal plnou náhradu za sepis žaloby, ačkoliv tento úkon učinil zástupce žalobců za oba žalobce, a proto mu byl v případě žalobce b) přiznán režijní paušál pouze ve výši 150 Kč, když takto byl snížen režijní paušál rovněž za zpětvzetí žaloby a účast u jednání dne 22. 5. 2019, když tyto úkony byly rovněž učiněny zástupcem žalobců za oba žalobce současně. Ve výsledku tak došlo ke snížení částky za režijní paušály na 1.050 Kč, celkem náklady řízení za zastupování žalobce b) představovaly částku 23.196 Kč, přičemž tato částka byla zvýšena o 21% DPH ve výši 4.871 Kč na částku 28.067 Kč. Spolu se soudním poplatkem ve výši 2.000 Kč náklady řízení vzniklé žalobci b) činí 30.067 Kč. Odvolací soud proto změnil výrok o náhradě nákladů řízení před okresním soudem dle ustanovení § 220 odst. 1 o. s. ř. tak, jak je uvedeno ve výroku shora.
26. O náhradě nákladů odvolacího řízení mezi žalobcem b) a žalovanou bylo rozhodnuto dle ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 3 o. s. ř., dle kterých byla procesně neúspěšná žalovaná zavázána zaplatit žalobci b) částku 4.114 Kč. Tato částka představuje 3.100 Kč odměnu za jeden úkon právní služby dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. k) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za vyjádření k odvolání, 300 Kč náhradu hotových výdajů advokáta za výše uvedený úkon právní služby dle ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., a 714 Kč 21% DPH.
27. Žalovaná byla zavázána zaplatit žalobci b) náklady řízení do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí dle ustanovení § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř., jeho zástupci dle ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř.
28. Pro úplnost odvolací soud dodává, že za stát (Českou republiku) vystupuje před soudem jeho organizační složka, která je k tomu podle zákona příslušná. Příslušnou organizační složkou je v první řadě Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, který vystupuje za stát ve sporech a jiných právních věcech, o nichž to stanoví § 2 až 5 zákona č. 201/2002 Sb., nebo ve sporech a jiných právních věcech, v nichž se na tom v souladu se zákonem dohodl s organizační složkou státu, příslušnou podle zákona č. 219/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Nevystupuje-li za stát Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, náleží toto oprávnění organizační složce státu, příslušné podle zákona č. 219/2000 Sb. Jelikož v tomto případě se Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových dohodl dle ustanovení § 6 zákona č. 201/2002 Sb. s organizační složkou státu (Ministerstvem spravedlnosti ČR), že bude jednat (§ 2) v řízení před soudem namísto této příslušné organizační složky, jedná jménem státu Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových. Tuto skutečnost odvolací soud promítl do záhlaví tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Ostrava 6. prosince 2019

JUDr. Lenka Severová v. r.
předsedkyně senátu